

LA SETMANA SANTA, MÉS QUE UN ESPECTACLE

En l'espectacle d'una representació teatral hi sol haver senyada una línia de separació entre espectadors i actors. Un drama escenificat pot commoure el públic, una comèdia còmica pot fer riure, una coreografia pot entretenir, divertir o esglaiar. També és possible veure distants la guerra d'Ucraïna com un dramàtic espectacle. Però desmuntat l'espectacle o apagada la tele, els actors i actrius retornen cadascú a la vida real, i el públic espectador es desfà en un tres i no res. Amb tot, el bon teatre qualche petita llavor pot deixar sembrada en las consciència dels espectadors tornats a ca seva.

La setmana santa, amb el seu atapeït programa de processons i actes litúrgics, pot ser vista des de fora com un espectacle teatral, per a alguns polític, per a uns altres curiosos, interessant o potser avorrit o, en altres casos, molest per al conductor que es topa amb un carrer tancat a la circulació. I per a un nombre considerable de paisans nostres, la setmana santa és simplement un temps de vacances per a sortir de viatge o uns dies de relax al xalet vora la mar, esborrada la paraula santa de l'agenda.

Per a nosaltres, la setmana santa és un repte. Primer de tot, el de convèncer-nos que en els seus actes, al temple o al carrer, no hi anam ni com actors ni com a espectadors, sinó com a concelebrants i coprotagonistes d'un Misteri que fonamenta la nostra vida cristiana, la revitalitza i l'alimenta. La passió de Jesús i la seva execució a la pena capital segons el mode romà, ens implica: davant ell i els crucificats d'avui podem ser traïdors com Judes, covards com Pere o fidels com les dones deixebles i Joan; podem passar de llarg, o ser compassius com el cirineu, la verònica o el grupet de dones de Jerusalem. Podem fer costat com Maria, i veure en el crucificat l'innocent Fill de Déu, com el centurió.

Per què i per a qui devia proclamar Jesús: «feliç el qui no s'escandalitzarà de mi»?

El missatge pasqual, confiat com a primícia a unes dones deixebles, és l'altra cara de la pretensió de Caifàs i els seus còmplices així com del tribunal romà presi dit per Pilat: eliminant Jesús, segons es pensaven, el seu moviment s'esvairà com fum de formatjades, els seus seguidors tornaran cadascú a les seves coses d'abans, i aquell tal Jesús romandrà confinat en el temps i el lloc d'un passat cada any més remot, com tants d'altres personatges de l'antigor. Però no, el missatge pasqual encara ressona avui, humil i potent, idèntic i amb nous accents, com en les paraules del Papa Francesc: «Viu Crist, esperança nostra, i ell és la més polida joventut del món. Tot allò que ell toca es torna jove, es fa nou, s'omple de vida. Llavors les primeres paraules que vull dir a cada un dels joves cristians són: Ell viu i et vol viu! Ell és amb tu i mai no se'n va».

Joan Febrer Rotger